

S. M. v. d. Galiën

Vuuroog, DE SNELLE SLUIPER

De wezel heeft niet te klagen over woningtekort. Tussen de takkebossen van een houtmijt of onder een hooischelf is altijd wel een opening waar hij in weg kan kruipen. Zijn die er niet, dan is er wel ergens onder een boomstronk een veilig plaatsje te vinden. In oude ruïnes voelt hij zich thuis en evengoed in een gat in de grond. Muizegaten zijn hem welkom en hij ziet wel kans om een mol uit zijn onderaardse hol te verjagen.

Van hieruit houdt hij zijn rooftochten, overdag zowel als in de schemering.

Als je het geluk hebt, hem bij zijn omzwervingen te verrassen, dan zul je genieten, want hij bezorgt je opwinding genoeg. Soms moet je lachen om de

dolle capriolen, die hij maakt. Gracieuus is hij in al zijn bewegingen. Lenig en vlug glijdt hij tussen de struiken door of er onder langs. Telkens blijft hij even staan om de omgeving op te nemen. Net als een haas, richt hij zich dan op zijn achterste poten op en strekt zijn lichaam, om met de scherpe vuurogen een blik in het rond te kunnen werpen. Een eigenaardig, bruin paaltje lijkt hij dan. Vooral doet hij dit vaak wanneer hij ergens onraad meent te bespeuren.

Wee de muis, die hij op zijn tocht verrast. Onhoorbaar sluipt hij in de richting van Knagelij, springt bliksemsnel op zijn prooi af en grijpt deze met de vlijmscherpe tanden vast. Gelukt het de muis toch nog om in haar hol weg te schieten, geen nood, hij achtervolgt haar hier. Zelfs een mol weet hij onder de grond vandaan te halen.

Ik heb eens een wezel met een mol in de bek zien lopen. Dat was een koddig gezicht.

Je moet weten, dat een mol dikker is dan de wezel. De kleine, bruine rakker hield de zwartrok in de bek en droeg hem een gerooid aardappelveld over. De nek boog door onder het gewicht van de kop met de prooi en dat frappeerde me gewoon. Ademloos bleef ik staan kijken, hoe de wezel met zijn vracht kwam aanzetten, hobbeldebobbel over de kluiten. De kop danste grappig op en neer. Dat ging van een akker in de greppel en dan weer op een volgende akker. Telkens zag je hem verdwijnen en even later dook het zwarte voorwerp weer op met daarachter de bruine ridder. Toen hij mij in de gaten kreeg, dook hij in een greppel weg. Ik wachtte een tijdje en ging dan eens kijken. De rover was spoorloos met zijn prooi verdwenen. Door de greppel was hij weggeslopen.

Muizen vormen zijn hoofdvoedsel en daarom zul je begrijpen, dat de wezel onder de zeer nuttige dieren wordt gerangschikt. Dat hij ook wel eens een vogelnest plundert en zelfs grotere vogels aanvalt, kun je hem niet kwalijk nemen, want dat is nu eenmaal zijn roofdierennatuur. Na de zondeval in het paradijs is ook in de dierenwereld tweespalt gekomen.

Gemiddeld is de wezel 20 à 24 cm lang, de staart is dan nog pl.m. 5 cm, samen dus een kleine 30 cm. Hij heeft de dikte van een muis. Het lichaam is dus langwerpig van vorm. Het diertje is maar klein. Toch gebeurt het, dat hij zelfs hazen en konijnen bespringt, patrijzen en hoenders. Hij geeft het niet op voor hij zijn prooi heeft doodgebeten. Jaren geleden, toen de konijnen een ware plaag werden op Terschelling, heeft men daar hermelijnen en wezels heengebracht om de knagers kort te houden.

Als er een stuk of vijf jongen in het nest liggen, blijft het wijfje bij hen, doch dan voorziet het mannetje haar trouw van voedsel.

De jongen groeien snel op en op een schemeravond neemt de moederwezel hen mee naar buiten. Ze moeten het jagen leren. Op alles maken ze jacht. Het mannetje is waakzaam en niets ontgaat hem. Een levende muis wordt aan de jongen gebracht en als de oude haar loslaat, moeten de jongen haar zien te vangen. In het begin ontglipt de muis hen nog wel eens, doch dan zijn de ouden er direct bij om haar opnieuw te grijpen.

In de nestholte, of, als deze te klein is, in de naaste omgeving, stoeien en springen ze, dat het een lust is. Zo wordt het lichaam lenig en geschikt gemaakt voor de jacht en het sluipen door de struiken.

Zelf hebben ze ook wel vijanden, doch dat zijn meest de gevederde rovers uit de lucht. Voor hen blijft het echter altijd een riskant waagstuk, want het wezellichaam weet zich in allerlei bochten te wringen en niet zelden gelukt het hem, toch weer de vrijheid te herkrijgen.